

TOTS PORTEM UNA MOTXILLA

Tots i totes portem una motxilla invisible: feta de vivències, emocions, pors, alegries i aprenentatges. Cada matí, en sortir de casa o de l'escola, no ho fem mai buits. Ens movem amb tot aquest bagatge a l'esquena, i és aquest equipatge vital el que configura la nostra mirada, les relacions i la manera com transitem per la comunitat educativa i per la vida.

TEXTOS I PREGUNTES

DINÀMIQUES

RECURSOS

CRÉIXER EN LA FE

TEXTOS I PREGUNTES

La motxilla... que portem tots!

Mireia (mare): ja tens la motxilla per aquest curs, Ibrahim?

Ibrahim (11 anys): Sí mare. Que pesada ets! Ara em tornaràs a explicar-me aquella historieta dels donuts i la motxilla que només et fa gràcia a tu. Vinga, que ja tinc 11 anys!!

Mireia: Sí, 11 anys, per això la motxilla crec que ja té un altre significat. Però si vols seguir donant-li el de quan eres petit, doncs tu mateix.

Ibrahim: Au, va, que ja m'ha agafat el cuquet. Allò que tan bé saps fer, marona, que em piqui la curiositat. Què vols dir que la motxilla té un altre significat? Que no hi haig de dur el portàtil i... potser algun llibre?

Mireia: Mira, Ibrahim, en primer lloc, enguany ens han dit que treballareu menys amb ordinador. També que heu de dur llibreta i estoig, que en fareu més ús. I...

Ibrahim (interromp la conversa): Ostres, per fi ho han entès aquests profes... que no ens agrada tan com es pensen això de la digitalitzat. Que hi estem menys enganxats que ells (esclata a riure). I...?? Què més? Va, que no t'he deixat acabar.

Mireia: doncs que amb 11 anys ja tens prou coneixement com per adonar-te que la motxilla va plena de coses que no veus.

Ibrahim (interromp de nou, la impulsivitat preadolescent): Que potser em cal graduar de nou les ulleres? Si no ho veig... au, va, cap a l'òptica. Ja m'agradarà fardar d'ulleres noves el primer dia.

Mireia: que no em deixes acabar!!! No pots pensar una mica? Quines coses carregues –sí, sí, carregues a l'esquena, pesen, com la motxilla plena- que no siguin llibres o portàtil o coses que es toquin i vegin...?

Ibrahim: ara crec que t'he pillat. Potser vols dir les coses que m'han anat passant aquest estiu, que no son pas poques. Sí, al Casal i a la ruta pirenaica he fet amistats noves, he après coses... el Victor Marco i la Sarai m'han ensenyat com jugaven al seu país, quins eren els seus menús favorits i... l'Ariadna m'ha fet molta confiança... m'ha explicat com va veure morir alguns dels seus cosins a la guerra. Uff, tot això m'ha tocat. Sí, potser en puc dir motxilla, clar.

EL PPT DE LES IDEES BÀSIQUES !

QÜESTIONS PER AL DIÀLEG

1. Quin és el moment propici per obrir els ulls als nois i noies de la càrrega que acumulem i no veiem?
2. Com provoquem un diàleg amb els fills i filles de les seves motxilles emocionals i afectives si nosaltres no estem disposats a obrir les nostres? Quin as ens guardem a la butxaca? Cap a quina edat podem obrir-lo i mostrar el que nosaltres també carreguem: històries familiars silenciades...?
3. La represa del curs ens facilita ocasions de nous vincles amb famílies recent arribades, potser també en aquest espai de diàleg. Com a família nouvinguda, què m'agradaria rebre de les altres famílies? Com a família que porto anys a l'escola, què proposo a l'escola perquè els nouvinguts s'hi sentin part? Què puc fer jo perquè es trobin integrats? Quines motxilles gosem compartir?
4. Quines parts més fosques de la pròpia motxilla convé reservar en intimitat? Quines càrregues de la motxilla del nostre centre educatiu és bo mostrar i posar sobre la taula?
5. Em reconec amb la motxilla que porto? Amb la que els altres veuen de mi?

DINÀMICA DE LA REUNIÓ

1_Salutació i benvinguda.

Encetem un curs més la nostra trobada. Enguany potser som alguns més, o alguns menys.

SANT TORNEM-HI

Potser aquesta expressió alguns dels nostres infants i joves la tenen apamada, de sentir-la. Amb tot, qui s'aturi en la semàntica, o fins en la mateixa grafia, Potser ens preguntarà què caram vol dir. Alguna referència a la religió li tocarà fer-ne per contextualitzar-la.

2_Lectura del text.

Primer de tot demanem algun/a voluntari/ària perquè llegeixi la lectura del text "La motxilla... que portem tots!".

3_Preguntes.

A continuació comentarem les preguntes de debat del text.

- Quin és el moment propici per obrir els ulls als nois i noies de la càrrega que acumulem i no veiem?
- Com provoquem un diàleg amb els fills i filles de les seves motxilles emocionals i afectives si nosaltres no estem disposats a obrir les nostres? Quin as ens guardem a la butxaca? Cap a quina edat podem obrir-lo i mostrar el que nosaltres també carreguem: històries familiars silenciades...?

- La represa del curs ens facilita ocasions de nous vincles amb famílies recent arribades, potser també en aquest espai de diàleg. Com a família nouvinguda, què m'agradaria rebre de les altres famílies? Com a família que porto anys a l'escola, què proposo a l'escola perquè els nouvinguts s'hi sentin part? Què puc fer jo perquè es trobin integrats? Quines motxilles gosem compartir?
- Quines parts més fosques de la pròpia motxilla convé reservar en intimitat? Quines càrregues de la motxilla del nostre centre educatiu és bo mostrar i posar sobre la taula?
- Em reconec amb la motxilla que porto? Amb la que els altres veuen de mi?

4_ Dinàmica de la trobada.

Us proposem que escoltem o llegim la metàfora de la motxilla, extreta de la pel·lícula "Up in the air":

"Les seves vides, quant pesen? Imaginin per un segon que duen una motxilla. Vull que notin les corretges sobre les seves espatlles. Les noten? Ara vull que les omplin amb totes les coses que tenen a la seva vida. Comencin per les que hi ha a les prestatgeries i calaixos, les tonteries que col·leccionen. Notin com s'acumula el pes. Ara coses més grans: roba, petits electrodomèstics, làmpades, tovalloles, el televisor..."

Teniu fins al 18 de novembre per participar al concurs fotogràfic FEAC

La motxilla ja pesa. Ara coses més grans: el sofà, el llit, alguna taula. Posin tot això dins... el cotxe... afegixin la casa, un estudi o un apartament de dos dormitoris. Vull que hi fiquin tot això dins de la motxilla. Intentin caminar. És difícil, no? Doncs això és el que fem amb la nostra vida. Diàriament, ens anem carregant fins que no podem ni moure'ns. I no s'equivoquin: moure's és viure. Ara vaig a calar foc a aquesta motxilla. Què volen treure? Les fotos? Les fotos són per la gent que no pot recordar. Prenguin ginseng i deixin que es cremi tot. Imaginin despertant demà sense res. Resulta estimulants, no és així? Així és com començo cada dia de la meua vida.

Ara... això serà una mica difícil. Escoltin bé. Tenen una altra motxilla. Només que aquest cop han d'omplir-la de persones. Poden començar pels coneguts, amics d'amics, la gent de l'oficina. I després passin a les persones en les que confien els seus secrets, els seus cosins, oncles, germans, germanes, els seus pares... i finalment la seva parella, marit, muller... posin-los a la motxilla. Tranquils que no els hi demanaré que hi calin foc. Sentin el pes de la motxilla. Puc assegurar-los que les seves relacions són la càrrega més pesada de la seva vida. No senten un pes clavant-se a les seves espatlles? Totes aquestes negociacions, discussions, secrets i compromisos... No necessiten carregar amb això. Per què no deixen la motxilla?"

Ens disposem a imaginar la motxilla. En el nostre cas simularem que enviem dues ampolles al mar, on quedaran salvaguardats els nostres secrets a dins. Podem fer ús d'alguna ampolla de plàstic a reciclar. Cadascú posarà en un paper quines coses posaria a la motxilla primera i quines posa a la segona, és a dir, quines persones. Ningú més podrà veure els papers, que doblegarem per guardar-ne la privacitat. Tot queda en secret a l'ampolla que s'endú el mar. Cada grup familiar posa dins una mateixa ampolla els papers escrits amb les coses i en l'altra els noms de les persones.

5_ Escoltem la sessió "Tots portem una motxilla" del programa "Escola de Família" (4 d'octubre)

La temàtica d'aquest butlletí ha estat presentada al programa radiofònic "Escola de Família" de Ràdio Estel, amb l'Olga Vallejo, el dia 4 d'octubre. En aquesta ocasió es va comptar amb els convidats Eloi Aran, cap d'àrea d'identitat i missió de la FECC i responsable del projecte FEAC, i Esther López, mestra d'infantil de FEP-Sant Ramon Nonat. Es pot presentar algun fragment o donar-ho a conèixer als participants del grup abans de la reunió per tal que ja vinguin "llegits/escoltats".

6_ Conclusions i comiat

Cadascú de nosaltres i dels nostres fills/es carrega una motxilla invisible. No podem veure què hi ha dins, però sí podem fer que el camí sigui més lleuger per tothom i alhora un enriquiment i creixement personal. Gràcies per ser aquí i per continuar formant part d'aquest camí compartit. Que sigui un curs ple de paraules que ens apropin, històries que ens emocionin i moments que ens facin créixer, junts.

Recordem el programa de ràdio "Escola de Família", s'emet tots els dissabtes, de les 9:00 a les 10:00 h, i que com a novetat, aquesta temporada es podrà escoltar el pòdcast directament a l'[Spotify de la FECC](#). Per últim, animem a la participació de tothom en el [concurs fotogràfic FEAC](#) d'enguany.

Accediu a escoltar el pòdcast "Escola de Família" a Spotify

RECURSOS

Lectures

- **LIGERO DE EQUIPAJE: TONY DE MELLO, UN PROFETA PARA NUESTRO TIEMPO.** González Vallés, Carlos. Ed. Sal Terrae, 2024. Profeta, mestre, guru i amic va ser Tony de Mello per a molts homes i dones que en cinc continents van escoltar les seves xerrades i van llegir els seus llibres. Uns coneixien una faceta d'ell, uns altres una altra. El mateix Tony canviava constantment els seus punts de vista, i va continuar eixamplant els horitzons de la seva ànima fins al moment de la seva mort. Mes i mig abans de morir, en un curs de quinze dies que va donar en Lonaula (l'Índia), va començar dient: "Em trobo en un moment important de la meua vida. He canviat en moltes coses i vull aclarir-me a mi mateix les meves idees discutint-les amb vosaltres. Aquest serà el nostre curs". Així va ser com aquell curs es va convertir, inesperadament en el seu testament espiritual.

Vídeos

- "De tot arreu" (Txarango): *"el meu poble ve de tot arreu, té molts noms, té molts déus"*.
- Tall de la pel·lícula "Up in the air": *"Coaching, Metàfora de la mochila, cisnes o tiburons"*

CRÉIXER EN LA FE

Llegim Marc 9, 2-10:

«Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan i se'ls endugué a part tots sols dalt d'una muntanya alta. Allí es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren resplendents i tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Llavors se'ls va aparèixer Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Pere digué a Jesús:

—Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

No sabia pas què deia, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els anà cobrint, i del núvol va sortir una veu:

—Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Però de sobte, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va manar que no expliquessin a ningú allò que havien vist, fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules, però discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

Atents a la presència de Crist, ens imaginem en l'escena.

Com si fóssim un d'ells: Jaume, Joan o Pere. Se'ns endú Jesús a part, dalt de la muntanya. En veure'l, ens adonem de la força de la presència. Ens anem exercitant en percebre'n la importància. Ressona en nosaltres: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». En l'escena: esplendor, esglai. Què es mou en nosaltres, en mi, en tu?

Apliquem ara aquesta expressió del "núvol" a cada rostre proper, dels que viuen i conviuen a diari amb nosaltres: família, feina, amistats. El Senyor també ho diu d'ells. Què ens suscita?

Ho apliquem ara cap als que ens son desconeguts, els que ens creuem pel carrer, els que no coneixem, els que s'acaben d'incorporar a l'escola. Què ens genera?

Encara sentim com el Senyor ho diu d'aquells amb els qui ara no ens asseuríem a taula, amb els que mantenim enemistat, amb els que ens costa mirar cara a cara. Com ressona?

Ara afinem oïda i mirada: també ho diu de mi. Intueixo el Crist transfigurat, resplendent, en mi i en cadascun d'aquests altres. M'aturo a gustar internament aquesta Presència. Em pregunto en quins moments els meus ulls perden de vista el Senyor. Em pregunto per aquells moments en els que el sento present: en què? En qui, en quins altres? Quan endevino la seva presència en cada altre, en dono gràcies.

XX CONCURS FOTOGRÀFIC FEAC

CATEGORIES:

- ☐ Infantil
- ☐ Primària
- ☐ Secundària
- ☐ Familiar

WWW.FEAC.CAT